

נקודות של אור

ט"ו
כ"אן חיות'
לבתכנו...

דיבורים מאירים טזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - לקראת פרטת טופטיס תטפ"ג

מ קי מתנדב לחשוב על כסף כל היום? מ

ה'דרך' מלמדת אותנו, שהדרך היחידה להגיע ל'שיוויוני השם לנגדי תמיד', הדרך היחידה לחיות באמת עם הבורא כל הזמן - היא על ידי 'מכאובי נגדי תמיד' ו'חטאתי נגדי תמיד'... ונסביר:

האדם מטבעו הוא גוף רחוק ומנותק, הוא לא באמת מסוגל להיכנע לאין סוף, הוא לא מוכן לוותר על ההנאה שבהישגים או על התענוג שבהצלחה, הוא רוצה לייחס כל הצלחה לעצמו.

היחידה לראות את האלוקים היא על ידי 'מבשרי', רק מתוך החוויות שאני חווה על בשרי - אני מסוגל לשבור את מחסום הגאווה ולהתחבר לבורא. רק כשאני חסר אונים, רק כשאני מרגיש את הכישלון, את האפסיות - רק אז אני מוכן לעצור לרגע ולשאול את עצמי: רגע, אם אני לא מסוגל לעמוד מול פיתויים או להתגבר על קשיים, מהיכן לי כל ההצלחות?

השאלה הזו שאנו שואלים את עצמנו, היא גילוי האלוקות. כי אם הצלחתי - זה הבורא שנתן לי את זה...

זאת אומרת, לכאורה, שאין סיכוי לחיות בדבקות עם השם כשהכול הולך כשורה!

ובאן, מגיעה ה'דרך' ומגלה לנו: אפשר לחיות את הבורא תמיד, גם כשאתה לא עומד כרגע מול כישלון מהדהד או בושה אינמה...

איך? על ידי שתזכור תמיד את המכאובים והנפילות שהיו לך בעבר. תשתמש עם חוויות העבר כדי לחיות בדבקות גם בהווה...

בנקודה הזו, ציטט הרבי שאלה שתמיד שואלים:

זה הרי קשה מאוד!!!

מי בעולם מסוגל להעמיד מול עיניו תמיד את הכישלונות והנפילות, ברציפות ובלי הפסקה? איך אפשר לעמוד במשימה כל כך קשה?!

התשובה על כך מפתיעה: ובכן, יש משהו כזה, שכולנו חושבים עליו כל הזמן, ולא מנסים לרגע להסיח את הדעת ממנו... כסף.

כל אדם שאנחנו פוגשים נמדד בעינינו לפי 'כמה אנחנו יכולים להרוויח ממנו בעתיד', בכל אירוע שאנו נמצאים המוח עסוק בחישובים כמה בעל הקייטרינג מרוויח ומהו המודל העסקי של האולם, כל דירה נבדקת באופציות הרווח והמינוף...

אבל רגע, האם לא סיכמנו שלחשוב על משהו אחד כל העת היא משימה בלתי אפשרית? איך ייתכן שאנו מתנדבים בחפץ לב לחשוב על כסף כל הזמן?!

זו אינה שאלה כמובן, כי ברגע שהמוח שלנו זיהה את העונג והטובה והסיפוק והערך העצמי שכסף מסוגל להביא לנו, בצדק או שלא בצדק, הוא מוכן לעבוד שעות נוספות כדי להשיג עוד קצת מהדבר המופלא הזה ששמו כסף!

במילים אחרות: אין לנו בעיה לחשוב על דבר אחד ברציפות במשך שנים, הכול תלוי רק - כמה אנחנו מזהים את אותו דבר כרווחי וטוב עבורנו...

קרבת אלוקים, היא לא טובה כמו כסף. היא טובה אבסולוטית, שלמה, מושלמת. מי שיש לו את השם - לא חש שום חוסר. אצל הבורא יש עוז, אצל הבורא יש חדווה, אצל הבורא יש רוגע, אין חרדות קיומיות. הכול טוב שם. אצל הבורא אפשר לממש את עצמי יותר מבכל משימה ותחום אחר...

ככל שאדם מעריך יותר את הדבר הזה שנקרא 'קרבת אלוקים' - הוא יהיה מוכן לחשוב על כך כל העת, בלי הפסקה של שניה! ובהקשר לכך - סיפור:

בתקופת הרב הקדוש רבי הירש מרימנוב היתה נהירה אדירה מכל הסביבה לראות את פניו ולקבל ממנו תורה ועצה.

גם הרב הקדוש רבי יוסף צבי מראזלא, שהיה מגדולי הדור באותו אזור, והיה ידוע כלמדן מופלג ותלמיד חכם – נסע. באותו אזור התגורר גם תלמידו של החתם סופר – המהר"ם שיק, ששמע שהגאון מראזלא נוסע לרימנוב, מה שעורר תמיהה בעיניו.

הוא שאל את ה'ראזלא רב' על כך, באומרו: הרי רבי הירש, עם כל הכבוד, אינו יודע ללמוד! מה אתה מחפש אצלו?

אמר רבי יוסף צבי: אכן, הוא אינו יודע ללמוד – אבל הוא 'גדול הדור'...

"גם אם הוא אינו יודע ללמוד?" תמה המהר"ם שיק.

"אכן" אמר רבי יוסף צבי, "וזה רש"י מפורש! הגמרא אומרת, שאם אין תלמיד חכם להשיא אליו את הבת שלך – תשיא אותה לצאצא של גדולי הדור, ורש"י מפרש שגדולי הדור אלה 'חסידים ואנשי מעשה'..."

המהר"ם שיק שמע את דברי הרב מראזלא, אבל שאל אותו: בכל זאת, אתה הרי תלמיד חכם – ומה יש לך לחפש אצלו?

ענה רבי יוסף צבי: אתה הרי תלמידו של החתם סופר, וכתלמיד החתם סופר אתה נוהג כמו שאל תלמידיו, שלקחו כל אחד סוגיה הלכתית אחת מתוך חמישים סוגיות ידועות – וכל אחד מכם עוסק אך ורק באותה סוגיה, ובוזא אתה מונח כל העת...

רבי הירש מרימנוב, סיים רבי יוסף צבי, מונח כל הזמן בסוגיה של 'שמע ישראל ה' אלו קינו ה' אחד! בזה הוא עסוק כל השנה, כל היום וכל הלילה... זו ה'סוגיה' האישית שלו...

מה מונח בסיפור הזה? הרבי הסביר זאת, לפי מה שדיברנו קודם לכן:

הייחודיות של תלמידי החתם סופר היתה הסוגיה שבה רק הם שלטו, כל אחד והסוגיא שלו.

בלי הסוגיה הייחודית שלו – מה הוא שווה? היא זו שמעניקה לו את ההזדמנויות בחיים, היא זו שתביא אותו בבוא היום למשרת הרבנות הבכירה, היא הופכת אותו לתלמיד חכם מיוחד במינו, שכמותו אין עוד.

בלעדי אותה סוגיה אישית שלך – כמה יוסף איכא בשוקא!

רבי הירש מרימנוב – חש את אותה תחושה ממש מול ה'סוגיה' של 'שמע ישראל! הוא ידע, שבלי להיות כל הזמן את ה'שמע ישראל' – אין לו שום סיכוי להצליח, כי רק קרבת אלוקים ודבקות מסוגלת להביא לו את האושר, את המימוש העצמי, את ההתקדמות הרוחנית!

לכן הוא כל כך העריך את הסוגיה הזו, והיה מוכן לעסוק בה כל היום וכל הלילה. כי היא זו שנותנת לו משמעות בחיים. בלעדיה – הוא לא היה שווה כלום!

*

❖ אתה לא באמת מנגן... ❖

דיבורים, מחשבות ומעשים לא מסוגלים לאחד את בני האדם כמו שניגון מסוגל. כי אתה יכול לחשוב אחרת, לדבר דיבורים אחרים ואפילו לנהוג בפועל בצורה שונה מזו של השני – אבל השירה שלכם תהיה באותו הטון, באותו הסולם ובאותו הקצב.

זה הכוח הגדול של ניגון, אמר ר' אשר. הוא מסוגל לחבר בין אנשים יותר מכל דבר אחר...

אבל, הדגיש ר' אשר, למרות שזה נחמד וזה מאחד – אבל בתוך עצמך זה לא מסוגל לחולל שינוי! אפילו אם תשב במשך שעותיים רצופות ותשיר יחד עם 'כל העוילם' – רק תקום ממקומך וכל האחדות תישכח, לא התחברת, לא לעצמך ולא לסביבה. חזרת לאותו מקום שבו שהיית בו לפני כן...

יש רק דבר אחד שיכול לחולל בך שינוי, ולחבר אותך לעצמך ולסביבה: עבודה עצמית!

עבודה פירושה – להבין שאינך 'מנגן' – אלא 'כמנגן'! אתה רק עושה את עצמך מנגן, אבל השם הוא זה שמנגן דרכך, הבורא הוא זה ששר כאן – ולא אתה!

אז, כש'היה כנגן המנגן', כשאתה חש שאינך מנגן אלא רק 'כמנגן' – אז תנוח עליך רוח השם!

(כל אחד והניגון שלו, כל אחד והעשייה החיובית שלו, כשיכיר את הבורא שהוא זה שנותן לו את ההצלחה – זו הדרך היחידה של האדם להתחבר לעצמו...)

*

יו"ל ע"י 'נקודות של אור' – ספינקא, ע"פ הבנת הכותב. ניתן לקבל בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com